Standard FCI č. 17/02.04.2004/F

NIVERNAISKÝ GRIFFON
(GRIFFON NIVERNAIS)

ZEMĚ PŮVODU: Francie

DATUM ZVEŘEJNĚNÍ PLATNÉHO STANDARDU: 24.03.2004

VYUŽITÍ: honič, používaný hlavně k lovu černé zvěře se střelnou zbraní, obvykle ve smečce, ale také individuelně.

KLASIFIKACE F.C.I.: Skupina VI – honiči, barváři a příbuzná plemena
Sekce 1.2 – střední honiči
S pracovní zkouškou

KRÁTKÝ HISTORICKÝ PŘEHLED: nivernaiský griffon je následníkem psů segugiů, používaných Galy, a slavných „Šedých Svatého Ludvíka“. Tento pes byl ve velké oblibě po více jak 200 let, až do konce vlády Ludvíka XI. Potom byl odstraněn z královských smeček Františkem I., který dával přednost psům bíle zbarveným. Přesto jej někteří šlechtici z oblasti Nivernais udrželi až do Velké francouzské revoluce, během níž rasa zcela zanikla. O jedno století později byl nivenaiský griffon, nazývaný často „tuzemský pes“ zrestaurován za použití některých jedinců, kteří se přece jenom zachovali v kolébce plemene.
Na konci XIX. a na začátku XX. století byla plemeni přilita krev vendéských honičů, foxhoundů a vydrařů (otterhound) a tak se ustálilo plemeno, jak jej známe dnes. Klub byl založen v roce 1925.

CELKOVÝ VZHLED: „Fousek“ velmi typického zjevu, silný, velmi odolný a otužilý. Jeho svalstvo i končetiny jsou suché, uzpůsobené spíše k vytrvalé práci, než pro rychlost. Má výraz poněkud smutný, ale ne ustrašený.
Délka těla je o něco větší, než je kohoutková výška. Mozková a obličejová část jsou stejně dlouhé.

CHOVÁNÍ/POVAHA: Je to pes s velmi jemným nosem, bystrý, milující především neprostupné terény, porostlé houština. Je to výborný stopař, vášnivý lovec, je odvážný při stavění zvěře, nikoli však nerozvážný. Jeho odvaha a vrozená iniciativa jej předurčují k použití pro lov černé zvěře. I když jej snadno můžeme této specializaci naučit, zdá se někdy poněkud tvrdohlavý a jeho cvičitel by jej měl učit poslušnosti od ranného věku.

HLAVA:
LEBEČNÍ ČÁST: velmi suchá a lehká, nikoli však malá, poněkud protáhlejší, ne však moc dlouhá. Linie mozkovny a nosního hřbetu jsou rovnoběžné.
Lebka: je téměř plochá,středně široká, ohraničená na stranách jařmovými oblouky, které jsou málo výrazné. Týlní hrbol je rozeznatelný pouze hmatem;
Stop: málo výrazný, zdá se někdy výraznější díky rozježené srsti, ta však nesmí být moc bohatá;

OBLIČEJOVÁ ČÁST:
Nos: je černý, výrazný;

Čenichová partie: je stejně dlouhá jako mozkovna, čenich se zužuje k nosu, ale nesmí být špičatý. Je porostlý řídkým vousem.
Pysky: jsou málo vyvinuté, kryjí spodní čelist, nesahají však pod její úroveň, jsou porostlé bohatým vousem, výborně pigmentované;
Čelisti/Zuby: čelisti působí mohutným dojmem, jsou správně vyvinuté; Skus je nůžkový, někdy klešťový; Řezáky jsou správně postaveny v čelistech. Chrup je kompletní (P1 se neberou v potaz);
Oči: upřednostňovány jsou tmavé; Mají živý a pronikavý pohled; Obočí výrazné, ale nezakrývá oči; Spojivky nesmí být viditelné; Oční víčka jsou správně pigmentovaná.
Uši: šířka úponu střední (asi 3 cm), nasazené ve výši horní linie očí, svislé, pružné, spíše jemné, středně široké, na konci se mírně stáčejí dovnitř, dobře osrstěné, středně dlouhé, dosahující k začátku nosu.

KRK: spíše slabý, suchý, bez laloku;

TRUP:
Horní linie: rovná od kohoutku k bedrům;
Kohoutek: velmi málo vystupující nad linii hřbetu, úzký v závislosti na postavení vrcholů lopatkových kostí. Harmonicky navazuje na krk;
Hřbet: silný a dost dlouhý, spíš úzký a pevný, svalnatý, i když to není přímo vidět;
Bedra: mohutná, velmi mírně klenutá;
Záď: kostnatá, málo zešikmená, osvalená suchým svalstvem;
Hrudník: dosahuje co nejvíce k loktům, hruď není příliš široká, hluboký a dlouhý hrudní koš se rozšiřuje k poslednímu páru žeber;
Žebra: přední jsou plochá, poslední spíše klenutá;
Slabiny: plné, ne však příliš volné;
Spodní linie: mírně se zvedá směrem k zádi, nesmí být vychrtlá;

OCAS: nasazen poněkud výše, není příliš dlouhý. Srst je nejdelší ve střední části. V klidu je nesen mírně pod úrovní hřbetu, v akci je nesen šavlovitě vzhůru, jeho konec se může přetáčet na hřbet;

KONČETINY:
HRUDNÍ KONČETINY: jsou rovné; Obvykle pokud je pes v klidu, jsou postavené mírně pod tělem, šikmo od vertikály;
Lopatka: lopatka je uložena mírně šikmě, je suchá a dobře přiléhá k tělu;
Lokty: dobře přiléhají k tělu;
Předloktí: zdají se silná, díky hustému osrstění, ale ve skutečnosti jsou spíše suchá než silná, jsou rovná;
Metakarpus: je spíše krátký a mírně šikmo postavený;

PÁNEVNÍ KONČETINY: v klidu jsou postavené pod tělem; Při pohledu zezadu jsou sedací hrbol. Hlezenní kloub a záprstí postaveny v jedné ose;
Stehna: jsou spíše plochá;
Hlezna: rovně postavená; při bočním pohledu je hlezenní kloub jen mírně zaúhlený;
Metatarsus: je šikmo skloněný směrem dopředu, což má za následek, že nohy se zdají postavené pod tělem;

TLAPKY: mají oválný tvar, jsou poněkud protáhlé, mají silné a sevřené prsty, připomínají zaječí tlapky, polštářky a drápy jsou dobře pigmentované;

CHŮZE/POHYB: je pružný a plavný, ne trhavý a skákavý; Pes v pohybu dobře pokrývá terén;

KŮŽE: pružná a dost pevná, přiléhající dobře k tělu, dost silná, pigmentovaná, s tmavými skvrnami na těle; sliznice jsou dobře pigmentované; Netvoří lalok;

OSRSTĚNÍ:
SRST: je dlouhá, drsná, hustá, dost hrubá, tvrdá; V žádném případě není jemná či kudrnatá; Vnitřní stana stehen a břicho nesmí být lysé; Výrazné obočí nezakrývá oči; Na bradě tvoří mírný vous a uši jsou hodně osrstěné;

BARVA: je vždy „uhlované“, což značí, že konce chlupů jsou tmavší, než jejich základ (uhlování). Plavá může být od světlé až po tmavou, nikoli však oranžovou; Tmavé konce chlupů mohou tvořit namodralý odstín; Podle intenzity uhlování pak je jedinec zbarven více či méně tmavě;
Vmíšení bílých chlupů v různé intenzitě je tolerováno a dodává srsti odstín světlešedý, přecházející v barvu divočáka; Velmi často se vyskytují plavé znaky nad očima, na lících, na hrudi na koncích nohou a pod ocasem; Tyto znaky jsou velmi výrazné u štěňat, ale s přibývajícím věkem jejich intenzita slábne;
Charakteristický odstín dává srsti podsada, více či méně výrazné uhlování, množství vmíšené bílé srsti; Tak se označuje například: „plavý velmi slabě uhlovaný“ (zaječí srst), „písková uhlovaná“ (šedý vlk), „plavý modře uhlovaný (šedomodrý). Bílá skvrna na hrudi se toleruje;

VÝŠKA:
Kohoutková výška:

Psi:	55 – 62 cm
Feny:	53 – 60 cm

VADY: všechny odchylky od tohoto standardu musí být považovány za chyby a musí být penalizovány podle stupně jejich závažnosti;

VYLUČUJÍCÍ VADY:
- Jedinec agresivní nebo bázlivý
- Netypický jedinec
- Předkus nebo podkus
- Oči s duhovkou nejednotného odstínu nebo různě zbarvené
- Křivý ocas
- Jednotně černé zbarvení, kde chybí plavý základ; pšeničné nebo oranžové, tříbarevné s jasnými a jasně oddělenými barvami; převaha bílé;
- Výrazná depigmentace (nos, oční víčka, pysky, vulva, varlata);
- Výška vybočující z hranic, stanovených standardem;
- Těžké invalidní postižení a anatomické deformace;
- Přítomnost paspárků, s výjimkou zemí, kde je jejich odstraňování zakázáno zákonem;

Všichni psi, na kterých bude patrná porucha psychiky nebo chování, musí být vyloučeni.

Pozn.: Všichni psi musí mít obě normálně vyvinutá varlata kompletně sestouplá v šourku;